

KARÁCSONY

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.
Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.
A templomba
Hosszu sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.
Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves, kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelke a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.
De jó volna mindent, mindent
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
És a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

KRISZTUS-KERESZT AZ ERDŐN

Havas Krisztus-kereszt az erdőn
Holdas, nagy, téli éjszakában:
Régi emlék. Csörgős szánkóval
Valamikor én arra jártam
Holdas, nagy, téli éjszakában.
Az apám még vidám legény volt,
Dalolt, hogyha keresztre nézett,
Én meg az apám fia voltam,
Ki unta a faragott képet
S dalolt, hogyha keresztre nézett.
Két nyakas, magyar kálvinista,
Miként az Idő, úgy röptünk,
Apa, fiú: egy Igen s egy Nem,
Egymás mellett dalolva ültünk
S miként az Idő, úgy röptünk.
Húsz éve elmúlt s gondolatban
Ott röpül a szánom az éjben
S amit akkor elmulasztottam,
Megemelem kalapom mélyen.
Ott röpül a szánom az éjben.

SZELID, ESTI IMÁDSÁG

Uram, adj csöndes éjt,
Nyugodalmas, nagy éjt
A te vén gyermekednek,
Beteg, rossz gyermekednek.
Fölséges dáridók,
Keserves dáridók
Muzsikája kerüljön,
Hangja messze kerüljön.
Ne ülje szívemet,
Nyomorék szívemet
Az ébrenlét lidérce,
Rettenetes lidérce.
Aludjak kacagón,
Álmodjak kacagón
S boldoguljak álmomban,
Ifjuljak meg álmomban.
Valami nagyon nagyot,
Valami dicső nagyot
Álmodva hadd képzeljek,
Éjemben hadd képzeljek.
Imádkozzak, mint gyerek,
Régi, iskolás gyerek
Istenes áhitattal,
Altató áhitattal.
Mikor az alkony leszáll,
A barna alkony leszáll,
Régi imám az ajkam
Szaporázza az ajkam: "Adj
csöndes éjt szüleimnek, adj csön-
des éjt mindenknek. Istenem,
én járva-elve, fölvirradva
és lefekve, imádlak, mint
édes Atyám. Jó Atyám, vi-
selj gondot rám, ámen."

ÁPRILY LAJOS

A CSAVARGÓ A HALÁLRA GONDOL

Uram, a tél bevert a templomodba.
Álltam vaspántos portádon belül
s ámulva néztem botra-font kezemre
sugárban omló fényességedet.
Térdelt a nép, én álltam egyedül,
úgy hallgattam, amit beszélt papod:
"Ez világot szívedben megutáljad
és úgy menj ki belőle meztelen -"

Uram, te ezt így nem akarhatod.

Tudom, hogy földed nagy területéből
egyetlen barlangod jutott nekem,
s megreng az is, ha viharod zenéje
végigrobajlik fenn a tölgyeken.
De ha tavaszod jó, enyém az erdő,
és jó hozzám az erdő: ennem ad,
rigószavaddal kelt a kora-reggel
s odvamba surran este sűnfiad.
Gazdám, a nyár, az ősszel hullt levéllel
új őszig minden gondot eltemet:
mezítláb járom harmatos meződet
s verőfényed fürösztli mellemet.
S ha kóborolni küld a nyugtalanság
s nótázva fut mellettem patakod,
kurjantással köszöntöm kék lakásod,
s füttyörészem s Uram, te hallgatod.
Zöld asztalomon vadgyümölcs az étel,
otthon-kínáló tűz nem int felém,
de mondd, volt-e valaha szép világod
valakié úgy, ahogy az enyém?

Ha menni kell, vállamról rongy-ruhámat
egy rándítással elhullathatom,
saruim szíja sem marad velem.
Uram, utálni nem tudom világod,
de indulhatok, amikor kívánod,
igéd szerint: egészen meztelen.

A lélek,
mikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.
Eszmét, melyet világra ő hozott,
virágot, melyet ő virágoztatott.
Én Istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek én mást, csak verseket.
Kiválasztok pár útamra valót,
a többenél tisztábban dalolót.
S ahol ösvénnyel vár az égi rét,
zenét hallok majd, felséges zenét.
Barátom, aki már előre ment,
azt a zenét rég hallja odafent.
S ahogy azt a muzsikát hallgatom,
azt a keveset rendre hullatom.
Az a zene csak vallatja velem:
Süket sor... nem merem... ezt sem merem.
S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szégyenkezem.
A választottakból csak egy maradt,
az, melyben elfogtam egy sugarad.
Az, amelyikben elmondtam neked,
hogyan szerettem drága földedet.
S szólok: Csak ennyit hoztam. Ó, Uram,
ne ítélj meg nagyon szigorúan.

ÁPRILY LAJOS

IMÁDKOZOM, LEGYEK VIDÁM

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bánának
és senkire se haragudjam.

Arcom ne lássa senkisémet
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.

Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyujtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressek.

Tudom, sokat bővölt a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.

Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra puszta lelkeim,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre letem.

Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskeszó bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

BABITS MIHÁLY

AZ ELBOCSÁTOTT VAD

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert van szivemben akarat,
s tán ha kezem másképp legyintem,
a világ másfelé halad.
Mégis érzem, valaki néz rám,
visz, őriz, ezer baj között,
de nem hagy nyugton, bajt idéz rám,
mihelyt gőgömben renyhülök.
Ez a valaki tán az Isten
akitől bujni hasztalan.
Nem hiszek az Elrendelésben,
de van egy erős, ős uram.
Már gyermekül vermébe ejtett
s mint bölcs vadász gyenge vadat,
elbocsátott, de nem felejtett:
szabadon sem vagyok szabad.
Ily vadra, régi hercegeknek
szokásuk volt, mondják, jelet,
aranyos nyakörvet verettek,
hogy mindég ráismerjenek.
Igy hordom én is titkos örvét
annak aki e rengeteg
ölében elfogott, de önkényt
ujból elveszni engedett.
Azóta bolygok a viharban
vadmódra - de az ő jele,
erejének bélyege rajtam
hogy ne nyughassam nélküle
s mint szélcibált bogáncs amelyen
a szivárvány lába pihen,
illattal tellik: úgy betelljen
sóvárgással bogáncs-szivem.
Nem hiszek az Elrendelésben,
mert szabad vagyok: oly szabad,
mint a bolond bogáncs a szélben
vagy vad bozót között a vad.
«Vezessen Hozzád a szabadság!»
igy kérem olykor aki vár,
mert nem annak kell az imádság,
ki Istent megtalálta már.

BALÁZSOLÁS

Szépen könyörgök, segíts rajtam, szent Balázs!

Gyermekkoromban két fehér gyertyát tettek keresztbe gyenge nyakamon

s úgy néztem a gyertyák közül, mint két ág közt kinéző ijedt őzike.

Tél közepén, Balázs-napon szemem pislogva csüggött az öreg papon,

aki hozzád imádkozott fölémhajolva, ahogy ott térdeltem az oltár előtt, kegyes szokás szerint, s diákul dűnnyögve, amit sem én s ő se jól értett. De azért

te meghallgattad és megóvtad gyermeki életem a fojtogató torokgyíktól, s a veszedelmes mondulák lobjaitól, hogy fölnövéen félszáz évet megérjek, háladatlanul, nem is gondolva tereád.

Óh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is,

segíts, Sebasta püspöke! Lásd, így élünk mi, gyermekmódra, balgatag,

hátra se nézünk, elfutunk a zajló úton, eleresztve kezetek, magasabb szellemek de ti csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt.

Nem sért ha semmibe veszünk s aztán a bajban újra visszaszaladunk hozzátok, mint hozzád ma én reszkető szívvel... Mosolyogj rajtam, Balázs!

ki mint a szepegő kamasz, térdeplek itt együgyű oltárod kövén mosolyogj rajtam, csak segíts! Mert orv betegség öldös íme engemet és fojtogatja torkomat, gégém szűkül, levegőm egyre fogy, tudóm

zihál, s mint aki hegyre hág, mind nehezebben kúszva, vagy terhet cipel,

kifulva, akként élek én örökös lihegésben. S már az orvosok kése fenyeget, rossz nyakam

fölvágni, melyet hajdan olyan megadón hajtottam gyertyáid közé, mintha sejtettem volna már... Segíts, Balázs!

Hisz a te szent gégedet is kések nyiszálták, mikor a gonosz pogány kivégzett: tudhatod, mi az! Te ismered a penge élet, vér ízét, a megfeszített percek, a szakadt légcső görcseit, s a fulladás csatáját és rémületét.

Segíts! Te már mindent tudsz, túl vagy mindenem,

okos felnőtt! Te jól tudod, mennyi kint bír az ember, mennyit nem sokall

még az Isten jósága sem, s mit ér az élet... S talán azt is, hogy nem is

olyan nagy dolog a halál.

ESTI KÉRDÉS

Midőn az est, e lágyan takaró
fekete, síma bársonytakaró,
melyet terít egy óriási dajka,
a féltett földet lassan eltakarja
s oly óvatossan, hogy minden fűszál
lágy leple alatt egyenessen áll
és nem kap a virágok szirma ráncot
s a hímes lepke kényes, dupla szárnyán
nem veszi a szivárványos zománcot
és úgy pihennek e lepelnek árnyán,
e könnyü, síma, bársonyos lepelnek,
hogy nem is érzik e lepelt tehernek:
olyankor bárhol járj a nagyvilágban,
vagy otthon ülhetsz barna, bús
szobádban,
vagy kávéházban bámészan vigyázd,
hogy gyujtják sorban a napfényü gázt;
vagy fáradtan, domb oldalán, ebekkel
nézzed a lombon át a lusta holdat;
vagy országúton, melyet por lepett el,
álmos kocsisod bóbiskolva hajthat;
vagy a hajónak ingó padlatán
szédülj, vagy a vonatnak pamlagán;
vagy idegen várost bolygván keresztül
állj meg a sarkokon csodálni restül
a távol utcák hosszú fonalát,
az utcalángok kettős vonalát;
vagy épp a vízi városban, a Riván
hol lángot apróz matt opáltükör,
merengj a messze multba visszaríván,
melynek emléke édesen gyötör,
elmúlt korodba, mely miként a bűvös
lámpának képe van is már, de nincs is,
melynek emléke sohse lehet hűvös,
melynek emléke teher is, de kincs is:
ott emlékektől terhes fejedet
a márványföldnek elcsüggesztheted:
csupa szépség közt és gyönyörben
járván
mégis csak arra fogsz gondolni gyáván:
ez a sok szépség mind mire való?
mégis arra fogsz gondolni árván:
minek a selymes víz, a tarka márvány?
minek az est, e szárnyas takaró?
miért a dombok és miért a lombok
s a tenger, melybe nem vet magvető?

minek az árok, minek az apályok
s a felhők, e bús Danaida-lányok
s a nap, ez égő szizifuszi kő?
miért az emlékek, miért a multak?
miért a lámpák és miért a holdak?
miért a végét nem lelő idő?
vagy vedd példának a piciny fűszálat:
miért nő a fü, hogyha majd leszárad?
miért szárad le, hogyha újra nő?

JÓNÁS IMÁJA

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelző karókat gátakat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos útakon
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rim
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgálja, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kinoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy mégvakabb és örök
Cethal szájában végkép eltünök,
a régi hangot s, szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő sugja, bátran
szólhassak s mint rossz gégémbe telik
és ne fáradjak bele estelig
vagy míg az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

MIATYÁNK

1914.

(Egy bécsi műintézet által kiadott műlaphoz készült.)

Miatyánk ki vagy a mennyekben,
harcokban, bűnökben, szennyekben,
rád tekint árva világod:
a te neved megszenteltessék,
a te legszebb neved: Békesség!
Jöjjön el a te országod.
Véres a földünk, háboru van,
kezed sujtását sejtjük, uram,
s mondjuk, de nyögve, szomoruan,
add, hogy mondhassuk könnyebben -:
Legyen meg a te akaratod!
mint angyalok mondják mennyekben.
Előtted uram, a hon java,
s hulljon a lomb, csak éljen a fa:
de vajjon a legkisebb lombot
nem őrzi-e atyai gondod?
nem leng-e az utolsó fűrtön is
áldva miképpen mennyekben,
azonképpen itt a földön is?
Megráztál, nem lehet szörnyebben,
már most ami fánkon megmaradt
őrizd meg őszig a bús galyat:
mindennapi kenyerünket add
meg nekünk ma, és gyermekeinket
növeld békére: ha bűn, hogy lábunk
ma vérbe csuszik meg: értük az!
Bocsásd meg a mi bűneinket,
miképpen mi is megbocsátunk
ellenünk vétetteknek: a gaz
tied, büntetni: mienk csak az,
hogy védelmezzük a mieinket!
És ne vigy a kísértetbe minket,
hogy ártatlanságunk tudatát,
mint drága páncélos inget
őrizzük meg bár véresen,
hogy át ne hasadjon sohasem.
Jaj, aki ellenünk mozdul:
megvívunk, készen, bármi csatát,
de szabadíts meg a gonosztul,
mert tiéd az ország,
kezedbe tette le sorsát,
s te vagy a legnagyobb erősség:
ki neveden buzdul,
bármennyit küzd és vérez,
előbb vagy utóbb övé lesz
a hatalom és a dicsőség!

ZSOLTÁR FÉRFIHANGRA

Consolatio mystica.

Tudod hogy érted történnék mindenek - mit busulsz?

A csillagok örök forgása néked forog
és hozzád szól, rád tartozik, érted van minden dolog
a te bűnös lelkedért.

Ó hidd el nékem, benned a Cél és nálad a Kulcs
Madárka tolla se hull ki, - ég se zeng, - föld se remeg,
hogy az Isten rád ne gondolna. Az Istent sem értheti meg,
aki téged meg nem ért.

Mert kedvedért alkotott mennyet és földet és tengereket,
hogy benned teljesedjenek; - s korok történetét
szerezte meséskönyvedül, - s napba mártotta ecsetét,
hogy kifesse lelkedet.

Kinek színezte a hajnalt, az alkonyt, az emberek arcát? Mind teneked!

És kinek kevert sorsokat és örömet és bánatot,
hogy gazdag legyen a lelked? És kinek adott
annyi bús szerelmeket,
szerelmek bűnét és gyászát? s hogy bűn és gyász egysúlyu legyen,
eleve elosztott számodra szépen derüt és borút,
sorsot és véletlent, világ nyomorát, ínséget, háborút,
mindent a lelkedre mért

öltöny gyanánt: úgy van! eónok zúgtak, tengerek száradtak, hogy a
lelked: legyen

császárok vétkeztek, seregek törtek, hogy megkapd azt a bút,
amit meg kellett kapnod, és világok vihara fútt
a te bűnös lelkedért!

Mert ne gondold hogy annyi vagy, amennyi látszol magadnak,
mert mint látásodból kinőtt szemed és homlokod, úgy nagyobb
részed énedből, s nem ismered föl sorsod és csillagod
tükörében magadat,
és nem sejtetd hogy véletleneid belőled fakadnak,
és nem tudod hogy messze Napokban tennen erőd
ráng és a planéták félrehajlítják pályád előtt
az adamant rudakat.

DSIDA JENŐ

TEPLOSABLAK

Kik csak az uccán
járnak-kelnek
szépséget rajta
nem igen lelnek,
kiváncsi szemmel
rá nem tapadnak:
csak egy karika,
szürke karika,
ólomkarika,
vén templomablak.

Rácsa rozsdás,
kerete málló,
emitt moh lepi,
amott pókháló, -
sütheti napfény,
sötét örökre,
mint világtalan,
bús világtalan,
agg világtalan
húnyt szeme-gödre.

De ki belép
a tág, iromba,
boltozatos,
húvös templomba
s belülről pillant
ablakára,
megdöbbenten áll,
megkövülten áll,
elbűvölten áll: -
Nézz a csodára! -

Színek zengése!
Fények zúgása!
Mártir mosolya!
Szűz vallomása!
Kék, ami békül,
piros, mi lázad!
Magasba ragad,
a mennybe ragad
lángtünemény
és tűzkáprázat!

Ó, titkok titka:
a földön ittlent
belülről nézzen
mindenki mindent,
szemet és szívet
és harcot és békét! -
Áldja meg az Úr,
áldja meg az Úr
a belülről látók
fényességét!

DSIDA JENŐ

EGYSZERŰ VERS A KEGYELEMRŐL

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.
Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.
Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.
...S egyszer csak maguktól
gyúlnak az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránéznem alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Ur áll mögöttem.
1934

HÚSVÉTI ÉNEK AZ ÜRES SZIKLASÍR MELLETT

Sírod szélén szinte félve,
iszonyattal üldögélve,
ó - mekkora vád gyötör,
mardos, majdnem összetör:
mily látás a kétkedőnek,
törvény ellen vétkezőnek,
hogyan üres a sírgödör.
Nytott sírod szája szélén
sóhajok közt üldögélvén
szemlélem bús, elvetélt
életemnek rút felét
s jaj, - most olyan bánat vert át,
mily Jacopo és Szent Bernát
verseiből sír feléd.

Nincs gonoszabb, mint a hitvány
áruló és rossz tanítvány,
ki az ördög ösvényén
biztos lábbal, tudva mén:
szent kenyéren nőtt apostol,
aki bűnbe később kóstol, -
Krisztus, ilyen voltam én.
Amit csak magamban látok,
csupa csúnya, csupa átok,
csupa mély seb, éktelen,
testem oly mértéktelen
mindenfajta vétkezésben
volt ivásban, étkezésben,
s undokságom végtelen.
Ó, ha tudnám, megbocsátasz,
s országodba bebocsátasz,
mint szűrném ki két szemem,
mint vágnám le két kezem,
nyelvem húznám kések élén
s minden tagom elmetélném,
amivel csak vétkezem.
Bűneimnek nincsen számok.
Mindent bánok, mindent szánok
és e sajtás, mely gyötör
nem is sajtás, már gyönyör.
Hamuval szórt, nyesett hajjal
ér engem e húsvéthajnal
és az üres sírgödör.
Bámulok a nyirkos, görbe
kősziklába vájt gödörbe,
bénán csügg le a karom,
tehetetlen két karom...
Te kegyelmet mindig osztasz,

feltámadtál s feltámaszthatasz,
hogyan én is akarom.
Lábadozó régi hitben
egész nap csak ülök itten.
Lelkemet nagy, jó meleg
szent fuvallat lepte meg,
lent az odvas, szürke barlang
mélyén muzsikál a halk hang,
ahogy könnyem lecsepeg.
Az én Uram újra él most,
országútján mendegél most,
áprilisban fürdik és
aranyozza napsütés,
ahol lépked, jobbra-balra
ezer madár fakad dalra
s ring, hullámszik a vetés.
Éneklő sok tiszta lánnyal,
liliomos tanítvánnyal
nem követlek, Mesterem.
Majd csak csöndes estelen
indulok, hol vitt a lábad,
földön kúszom könnybe lábadt
szemmel, szinte testtelen.
Fennakadva túskeágon,
éjsötét nagy pusztaságon
étlen, szomjan vágok át,
nagy hegyeken vágok át
mint eltévedt eb szimatja,
mely halódva is kutatja
vándor ura lábnyomát.
S közben dalolok az égről,
pálmás, örök dicsőségről,
vonszolván földdel rokon
testemet a homokon
s így ujjongván, nem is érzik
hogyan sajog, hogyan vérzik
rögbe horzsolts homlokom.
Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzőn, énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan...
S kopjék térdig bár a lábam,
tudom, az ég kapujában
utolérlek, Krisztusom!

KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdtél. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei -

JÓZSEF ATTILA

BUKJ FÖL AZ ÁRBÓL

Ijessz meg engem, Istenem,
szükségem van a haragodra.
Bukj föl az árból hirtelen,
ne rántson el a semmi sodra.

Engem, kit föltaszít a ló,
s a porból éppen hogy kilátszom,
nem ember szívébe való
nagy kínok késeivel játszom.

Gyulékony vagyok, s mint a nap,
oly lángot lobbantottam — vedd el!
Ordíts reám, hogy nem szabad!
Csapj a kezemre mennyköveddel.

És verje bosszúd vagy kegyed
belém: a büntelenség véték!
Hisz hogy ily ártatlan legyek,
az a pokolnál jobban éget.

Vad, habzó nyálú tengerek
falatjaként forgok, ha fekszem,
s egyedül. Már mindent merek,
de nincs értelme semminek sem.

Meghalni lélekzetemet
fojtom vissza, ha nem versz bottal,
és úgy nézek farkaszemet,
emberarcú, a hiányoddal!

JÓZSEF ATTILA

CSÖNDES ESTÉLI ZSOLTÁR

Ó, Uram, nem birom rímbe kovácsolni dicsőségedet.
Egyszerű ajakkal mondom zsoltáromat.
De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.
Tudom, hogy zöldel a fű, de nem értem minek zöldel,
meg kinek zöldel.
Érzem, hogy szeretek, de nem tudom, kinek a száját fogja
megégetni a szám.
Hallom, hogy fú a szél, de nem tudom, minek fú, mikor én
szomorú vagyok.
De ne figyelmezz szavamra, ha nem tetszik Neked.
Csak egyszerűen, primitíven szeretném most Neked elmondani,
hogy én is vagyok és itt vagyok és csodállak, de nem értelek.
Mert Neked nincs szükséged a mi csudálásunkra, meg zsoltárolásunkra.
Mert sértik füledet talán a zajos és örökös könnyörgések.
Mert mást se tudunk, csak könnyörögni, meg alázkodni, meg kérni.
Egyszerű rabszolgád vagyok, akit odaajándékozhatasz a Pokolnak is.
Határtalan a birodalmad és hatalmas vagy meg erős, meg örök.
Ó, Uram, ajándékozz meg csekélyke magammal engem.
De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.
1922. július-augusztus

JÓZSEF ATTILA

NEM EMEL FÖL

Nem emel föl már senki sem,
belenehezültem a sárba.
Fogadj fiadnak, Istenem,
hogy ne legyek kegyetlen árva.
Fogj össze, formáló alak,
s amire kényszerítnek engem,
hogy valljalak, tagadjalak,
segíts meg mindkét szükségemben.
Tudod, szívem mily kisgyerek -
ne viszonozd a tagadásom;
ne vakítsd meg a lelkeimet,
néha engedd, hogy mennybe lásson.
Kinek mindegy volt már a kín,
hisz gondjaid magamra vettem,
az árnyékvilág árkain
most már te őrködj énefelettem.
Intsd meg mind, kiket szeretek,
hogy legyenek jobb szívvel hozzám.
Vizsgáld meg az én ügyemet,
mielőtt magam feláldoznám.
1938. február

JUHÁSZ GYULA

A TÁPAI KRISZTUS

Az ország útján függ s a földre néz,
Arcán szelíd mosoly a szenvedés.
A falu népét nézi csöndesen,
Amint ballagva munkából megyen.
Az ősi népet, mely az ősi föld
Zsellére csak és várja az időt,
Mikor saját portáján úr leszen,
Mikor az élet néki is terem.
A magyar Krisztus, a falusi szent
Hiszen nekik is megváltást izent.
Olyan testvéri áldással tekint
Feléjük és biztatja híveit.
Feje fölött a nyárfa is magyar,
A fecske is és egy a zivatar,
Mely őt paskolja s a falut veri
És folyton buzgó öt szent sebei
Nem a magyarság sorsát hirdetik?
És ki segít már, ha ő sem segít?

KÁNYÁDI SÁNDOR

A XC. ZSOLTÁR

...Az embereket Te meg hagyod halni

Nem volt alkonyat, tavasztól késő
őszig, hogy ne zsákkal a hátán
láttuk volna törékeny s egyre
töporodó alakját.
Mindig hordott, hol ezt, hol azt:
csalánt, répalevelet, tökötet,
mikor minnek volt szezonja.
Eltemette férjét, két fiát s a megmaradt,
nagyapaszámba menő harmadikat most is még,
mint egy pendelyest, gyámolította.
Ment, ment fáradhatatlanul: kapált,
aratott virradattól alkonyatig
- még kaszált is a háborúk idején -,
alkonyatkor vette a zsákot és
újra ment, ment, s ha megjött, panaszkodott,
hogy neki mennyit kell mennie

- Meghalni sincs időm, pedig már szégyen,
szégyen, hogy mennyit éltem - siránkozta
korcbahúzott szájjal, melyben a fogak
már rég csonkra vástak, mint
azok a jófajta, békebeli kapák, melyekből
néhányat itt-ott még láthatunk a fészerek
főhelyén nagy becsben fölakasztva, s amelyet
minden valamirevaló háznál a kapának
ismer a gyermek is.
- Nem volt nekem, istennek hála, bajom
soha a fogaimmal, csak a lábam s a hátam...
- Nem voltam én, jó órában legyen mondva,
még egy percig se soha fekvő beteg...
csak a lábam, s a hátam, de majd csak
magához szólít az Úristen egyszer - s már
kapta is a zsákot, ment, ment, térült-fordult,
bejárta a fél határt, innen is, onnan is
szedegetve. Ezek a jóleső kisbűnök:
egy-két marék ez-az a máséból, talán
ez volt minden gyönyörűsége, kárpótlása
ezért a szégyellnivalóan hosszú
életért, melyből az Úristen, úgy látszik,
nem akarja már elszólitani.
Aztán egyszer csak, valahol a kilencven
s a száz között, lefordult válláról a zsák.
Nem is próbálta visszavenni, otthagya
a kapuban, szólt a fiának, hogy
menjen a papért s a zsákot is jöttiben
hozza be. Megbontotta a nagyágyat, mely
mindig tisztán várt a nagy alkalmakra, átkiáltott

a szomszédasszonyért és csöndesen
sírdogálva lefeküdt.
Jött is a szomszédasszony, lóhalálában,
rosszat sejtő kíváncsisággal törölgette
moslékos kezét a kötényébe.
- Éppen a malacoknak vittem enniök - mesélte
még hetekig aztán -, amikor hallom:
végem van, Irma! Ezt mondta: végem van -
most már a könnyeit törölgette -, éppen
ez a kötény volt rajtam; végem van, a hangja
olyan volt, mint amikor szegény fiát,
a másodikat, akkor is engem kiáltott...
hagyom a malacokat (el is kódorogtak, mert
a kaput is nyitva felejtettem az ijedtségtől)
- Mi baj van, lelkem? s akkor én már láttam,
hogy igazat kiáltott.
Jött hát a szomszédasszony kezeit törölgetve,
meghallgatta, hogy melyik lisztből süszenek a
torra.
- Ott a ládában - mondta a beteg -, süssetek
hat szép kenyeret, nézd meg, elég fehér-e, Irma.
Irma tenyerére vett egy fuvintásnyit s a gyöngye
lámpavilágnál megvizsgálta szakértelemmel.
- A pap oda van a vásárra, csak holnap vagy
holnapután jön meg - szuszogta a zsákot letéve
az árvára-lévendő hosszú, száraz ember.
- Akkor megvárom békeséggel, mégsem
járulhatok
úrvacsora nélkül az Úr színe elébe.
Harmadnap, mire a tiszteletes megérkezett
az Úr érette-megtöretett teste már sehogy sem
akart lemenni a torkán.
- Jaj, de szégyellem, tiszteletes úr, nem,
nem tudom megrágni már az Úr testét sem.
- Rágott már maga épp eleget, anyó,
megbocsátja
ez egyszer az Isten.
- Ugye meg, ugye meg. Mindenki megbocsájt. - S
már
ment is, zsák nélkül, és olyan könnyedén, mint
egyszer
lánykorában.

Az ösvényei még várták egy darabig, aztán
kezdték lassan füvesedni.

1965
(Cumania)

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

HALOTTI BESZÉD

Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra.
Megcsalt.
Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szivünkhöz közel álló.
De nincs már.
Akár a föld.
Jaj, összedőlt
a kincstár.

Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
s mint fán se nő egyforma két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.

Nézzétek e főt, ez összeomló,
kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz,
mely a kimondhatatlan ködbe vész
kővé meredve,
mint egy ereklye,
s rá ékírással van karcolva ritka,
egyetlen életének ősi titka.

Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.
Mindenki tudta és hirdette: ő volt.
Ahogy szerette ezt vagy azt az ételt,
s szólt, ajka melyet mostan lepecsételt
a csönd, s ahogy zengett fülünkbe
hangja,
mint vízbe süllyedt templomok harangja
a mélybe lenn, s ahogy azt mondta
nemrég:
„Édes fiacskám, egy kis sajtot ennék”,
vagy bort ivott és boldogan meredt a
kezében égő, olcsó cigaretta
füstjére, és futott, telefonált,
és szőtte álmát, mint színes fonált:
a homlokán feltündökölt a jegy,
hogymilliók közt az egyetlenegy.

Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.
Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,

hogymilliók közt újólág megteremtse.

Édes barátaim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak órája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol
volt...”,
majd rázuhant a mázsás, szörnyü
mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem volt...”
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se
vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.

APOKRIF

1

Mert elhagyatnak akkor mindenek.

Külön kerül az egeké, s örökre
a világvégi esett földeké,
s megint külön a kutyaólak csöndje.
A levegőben menekvő madárhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt.

De virrasztván a számkivettetésben,
mert nem alhatom akkor éjszaka,
hányódom én, mint ezer levelével,
és szólok én, mint éjidőn a fa:

Ismeritek az évek vonulását,
az évekét a gyűrött földeken?
És értitek a mulandóság ráncát,
ismeritek törődött kézfejem?
És tudjátok nevét az árvaságnak?
És tudjátok, miféle fájdalom
tapossa itt az örökös sötétet
hasadt patákon, hártyás lábakon?
Az éjszakát, a hideget, a gödröt,
a rézsut forduló fegyencfejet,
ismeritek a dermedt vályukat,
a mélyvilági kínt ismeritek?

Feljött a nap. Vesszőnyi fák sötéten
a haragos ég infravörösében.

Így indulok Szemközt a pusztulással
egy ember lépked hangtalan.
Nincs semmije, árnyéka van.
Meg botja van. Meg rabruhája van.

2

Ezért tanultam járni! Ezekért
a kései, keserű léptekért.

S majd este lesz, és rámkövíül sarával
az éjszaka, s én húnyt pillák alatt
őrzöm tovább e vonulást, e lázas
fácskákat s ágacskáikat,
Levelenként a forró, kicsi erdőt.
Valamikor a paradicsom állt itt.
Félálomban újuló fájdalom:
hallani óriási fáit!

Haza akartam, hazajutni végül,
ahogy megjött ő is a Bibliában.
Irtóztató árnyam az udvaron.
Törődött csönd, öreg szülők a házban.
S már jönnek is, már hívnak is, szegények

már sírnak is, ölelnek botladozva.
Visszafogad az ősi rend.
Kikönyöklök a szeles csillagokra -

Csak most az egyszer szólhatnék veled,
kit úgy szerettem. Év az évre,
de nem lankadtam mondani,
mit kisgyerek sír deszkarésbe,
a már-már elfuló reményt,
hogy megjövök és megtalállak.
Torkomban lüktet közeled.
Riadt vagyok, mint egy vadállat.

Szavaidat, az emberi beszédet
én nem beszélem. Élnek madarak,
kik szívszakadva menekülnek mostan
az ég alatt, a tüzes ég alatt.
Izzó mezőbe tűzdelt árva lécek,
és mozdulatlan égő ketrecek.

Nem értem én az emberi beszédet,
és nem beszélem a te nyelvedet.
Hazátlanabb az én szavam a szónál!
Nincs is szavam.

Iszonyu terhe
omlik alá a levegőn,
hangokat ad egy torony teste.

Sehol se vagy. Mily üres a világ.
Egy kerti szék, egy kinnfeledt nyugágy.
Éles kövek közt árnyékom csörömpöl.
Fáradt vagyok. Kimeredek a földből.

3

Látja Isten, hogy állok a napon.
Látja árnyam kövön és kerítésen.
Lélekzet nélkül látja állani
árnyékomat a levegőtlen présben.

Akkorra én már mint a kő vagyok;
halott redő, ezer rovátka rajza,
egy jó tenyérynai törmelék
akkorra már a teremtmények arca.

És könny helyett az arcokon a ráncok,
csorog alá, csorog az üres árok.

PANASZ

Elevenen a csillagok alá,
az éjszakák sarában eltemetve,
hallod a némaságomat?
Mintha egy égbolt madár közeledne.

Így hívogatlak szóttalan:
az örök hallgatásból,
idegen egeid alól
valaha is kiásol?

Eljut hozzád a panaszom?
Hiába ostromollak?
Köröskörül a félelem
zátonyai ragyognak.

Számíthatok rád istenem?
Úgy vágyom közeledre,
dideregve csak hevesebb
a szerelmek szerelme!

Temess a karjaid közé,
ne adj oda a fagynak,
ha elfogy is a levegőm,
hivásom sose lankad.

Légy reszketésem öröme,
mint lombjai a fának:
adj nevet, gyönyörű nevet,
párnát a pusztulásnak.

RÁKOS SÁNDOR

ÁLDOZATI TÁBLA

Milyen csillagra vetettél engem, Uram?
Lényeid itt fölfalják egymást s az ölni
nem akaró megöletik,
mert gyöngeség bűnében találtatott.
Mit véhettem én korábban,
hogy ide számúztél
mindenséged félreeső zugába,
alacsonyrendű életek közé?
Az értelem - értelmed paránya —
szűkölve jár itt körbe-körbe,
mint a ketrecbe zárt vadállat.
Mit tehet az, akiben a gyöngéd érzés
szárnyait
a gondolat összetöri?
Próbáljon élni kínok és ellentmondások
között,
szemet hunyva a lehetetlen előtt és ha
kell hazudva is —
ahogy lehet?
Vagy szögezze elméje pengéjét tulajdon
mellének
s döfje ár saját szívét,
ha így becsületesebb maradhat?
Csak élek, töprengék, mint annyi érző
lélek,
amióta a föld áll
s a tanácstalanság vak üregébe hullok.
Esőid mosnak, szeleid szárítanak,
vagyok elgurult kő, lehulló faág.
Meddig tartasz még a fényen, a Nap
lobogó szárnyai alatt
s mikor dugsz a föld alá, rajtad kívül ki
tudja azt?
S ha majd eltaposott testem fölött az
évezredek átdübörögnek,
ki emlékezik legbensőbb valómra
vissza?
Talán benned magadban merül talán
csak föl az, aki voltam,
szólván eképpen:
„Igen, ezt is gondoltam valamikor!”

RÁKOS SÁNDOR

DÁNIEL IMÁJA

Oroszlánok szűk vermébe vettettem,
bennem lakó Lélek, szabadíts meg!
Lándzsával, dzsidával virrasztanak
felettem —
fordítsd hegyüket vissza, szívéhez
ellenségeimnek!

A kegyelmes király, lám, mily kegyetlen.
Milyen elveszejtő próbát eszelt ki
Bennem lakó lélek, hozzád kiáltok, te
Egyetlen —
te tudsz engem, vagy senki más, a
gödörből kivenni!

Csigákban leomló haj, méltóságos
szakáll,
arany-gyémánt ékszer, cifra köntös,
csatok —
mit ér a vadak ellen? Vajon útjukba áll
nevem, nagy tisztségem: az, hogy a fáraó
pohárnoka vagyok?

Amit szereztem a trón tövén, árulások,
ármánykodás helyén, — íme, már nem
enyém!
Mindjárt megmondják e rőt sörényű
pajtások,
mit ér közöttük az udvari lelemény?

Még jószerencse, hogy hitem meg nem
tagadtam.
Hatalmas Jehovám hangja elől fülem
nem tömtem be viasszal. E szörnyű
szikla-lakban
ugyan mit kezdhethnék magammal
nélküle?

Így hát harmadszor is, Lélek, hozzád
kiáltok!
Te légy szabadítóm, ne fáraó kegye!
Kinek egyik szeme Áldás, a másik Átok:
ha akar, gondoskodjék, hogy terhem
elvegye!

RATKÓ JÓZSEF

APÁM

Apám elitta mindenét,
feleségét, hat gyerekét,
tagsági könyvét, bútorát,
csöpp húgom elől a tejet,
fogunk közül a kenyeret,
s filléres, rossz játékaink
eladta és elitta mind,
s ételéből nem hagyott
soha egy szíves falatot,
csak mustot adott eleget,
s amikor nyögtünk, nevetett,
röhögött, könnye is kijött
és csúfolt és úgy röhögött,
s aztán elment és ivott,
hazatántorgott, ordított,
anyámba rúgott. Mindenét
elitta, egész életét
elitta: szívét és agyát,
tenyerét, emberi szavát -
és végül semmi sem maradt belőle.
Elpusztult, Kihalt.

Arcomat, vonásaimat
az a vasgyúró indulat,
az az eszelős szenvedély
formálta, amely az övét,
s idétlenül se emberi
fásult, bomlott ösztönei
itt fortyognak még sejtjeim
földmeleg, forró mélyein
de sem örököse, sem fia
nem akarok lenni soha!

Napjaim: emberi szemek,
óvjak, melegítsetek! -
néptelen lelkű ne legyek -
mindig veletek, értetek
szóljak, tegyek; miattatok
legyek én ember. Adjatok
annyi erőt, annyi hitet,
hogy értelmesen s szabadon
szolgálhassak mindenkinek!

REMÉNYIK SÁNDOR

AKAROM

Akarom: fontos ne legyek magamnak.
A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhet ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas édig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

REMÉNYIK SÁNDOR

AZ ÓRIÁS

Lefojtott álmok, lenyűgözött vágyak,
Zöldből szürkébe halványult remény,
Kiábrándulás, te keserű füst:
Oltárok romján imbolyogva szálló,
Gyász, mely hamuban tépi önmagát,
Gyengeség, melyre egy világ zuhant,
Törpék mi mind, akiknek óriások álmát
Álmodni adta Isten:
Jertek ma velem.
Jertek, kapaszkodjunk az óriásba!
Ki hát az óriás?
Az, kinek homlokán
Ijesztőn tündököl a büszke bélyeg:
Ha kell: egy világ ellen egyedül.
Egyedül. Hallottátok ezt a szót?
Úgy hangzik ez a szó mint egy sirám.
De úgy is mint egy diadalkiáltás!
Nézzétek őt.
Ott áll a szörnyű körben,
Egy vas- és aranygyűrű közepén.
Sisakok, dárdák, kardok, koronák,
Zászlók veszik körül.
Egy embererdő, egy világvadon –
És azzal szemben ő.
Egy lélek.
Milyen kicsi. – És milyen végtelen.
Ó, mert a lelkében az Isten él.
Valami, ami nála több,
Amit meglátott önmaga felett.
Amit nem lehet onnan kitörölni,
És amit letagadni nem lehet,
Ami tüzes korbáccsal kergeti
Irgalom nélkül végig a világon
És ösztökéli: tégy vallomást rólam.
S ő vallomást tesz: Nem tehetek
másképp.
A vasmaroknak, amely kinyílt előtte,
Szívét odaveti:
Szorítsd hát, világ!
Állítsd el lassan minden dobbanását.
Vajon amit dobog: azt is megfojtod-e?
Istent dobogja – és az Isten él!
Igazságot dobog – s az eszme él.
Hitet dobog – s az nem hal meg soha.
Szabadságot – s a szabadság örök.
Látjátok nőni ezt az árva árnyat,
A barát árnyát egy világ fölé?

Hallotok döngő léptei nyomán
Recsegni korhadt birodalmakat?
Mert ami korhadt, az a korhadásé!
És ami lélektől lett: megmarad.
Lefojtott álmok, lenyűgözött vágyak,
Zöldből szürkébe halványult remény,
Kiábrándulás, te keserű füst:
Oltárok romján imbolyogva szálló,
Gyász, mely hamuban tépi önmagát,
Gyengeség, melyre egy világ zuhant,
Törpék mi mind, akiknek óriások álmát
Álmodni adta Isten:
Jertek ma velem.
Jertek, kapaszkodjunk az óriásba!

EMMAUS FELÉ

Árkosy Lajosnének
A harangok oly kábítóan zúgtak,
A nép oly kábítóan feketéllett.
Baldachin alatt a Szentség haladt...
Jeruzsálem! - gondoltam azalatt -
S gondoltam: inkább Emmausba térek.
Emmausra most száll az alkonyat,
S a távol hegyek olyan csoda-kékek.
Indultam a városból kifele.
S hogy egyre tisztább, kékebb lett az ég:
Gondoltam, hogy ez már az Ő ege.
S hogy álmosabb lett a harang szava,
Mintha víz alól borongana fel,
Vagy véghetetlen ködből hangzana:
Gondoltam, hogy ez már az Ő szava.
Emmaus felé üdébb lett a táj.
Kis virágokat láttam állani.
Kis ibolyákat vándor-utam szélén:
Gondoltam: ím, az Ő virágai!
Álmában gügyögött egy-egy madár,
Hogy az erdőre értem, hallgatag;
Gondoltam: ím, az Ő madarai,
Hogy szerette az égi madarat!
Delej futott a barna fákon által,
Égremeresztett csontos ujjai
Mintha megteltek volna már virággal. -
Tudtam: e percben Ő beszélt a fákkal.
Borongott messziről a mély harang,
S a mély avarban lassan elalélt,
De én úgy álltam ott künn boldogan,
Mint aki látta Őt - és célhoz ért.
Kolozsvár, Hója-erdő, 1921
nagyszombat estéjén

REMÉNYIK SÁNDOR

HA SZÁMBAVETTED...

Ha számbavetted mind a vétkeid
Szemed ha metszón önmagadba látott:
Az ismeretlen sok-sok bűnödért
Még mondj el egypár miatyánkot!
Mert szüntelen a mi bűnbeesésünk,
Mert végtelen a vétkeinknek száma
S talán nem az a legölőbb csapás,
Mit sujt az öklünk tudva, odaszánva.
A legsikoltóbb seb talán nem az,
Mit oszt a kardunk nyilt, lovagi tornán
S tán az se, mit suttogva, hátmögött
Ejtünk kajánul, titkon és orozván.
A legsikoltóbb, legégőbb sebek
Egy mosolyunktól nyílnak, úgy lehet,
Mely indult jóakarattal ösvenyén
És öntudatlan gúnyba tévedett.
A legszörnyűbb lavinák úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó nyomán,
Mit elhallgatni - véltük - nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.
S mikor egy gyötrődő szív úgy eped
Egy szónkért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertből sivataggá lesz,
Mert azt az ígét nem mondottuk ki.
Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta dőngve áthaladt,
Semmit se tettünk - csak nem vettük
észre -
És eltapostuk, mint egy bogarat.
Oh végtelen a vétkeinknek száma,
Mi álmroncsba, tört reménybe járunk,
Pusztán azáltal, hogy élünk, megyünk,
Szüntelen egy virágot tör le lábunk.
Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed ha metszón önmagadba látott:
Az ismeretlen sok, sok bűnödért
Még mondj el egypár miatyánkot.

REMÉNYIK SÁNDOR

NE PRÓBÁLJ!

Engem gyengébbnek faragtál ki,
Hogysem próbáidat
Állhatnám, Uramisten
Dícsérve Téged rendületlenül.
Azért ígyen könyörgök Hozzád:
Ne próbálj engemet!
Tudom, hogy vannak választottjaid,
Akiket szentté finomít a bánat,
Akiket hőssé edz a szenvedés,
Akik áldják és magasztalják
Süvöltő ostorod,
Mert minden csapás nyereség nekik.
Nem én, nem én!
Én igazabbá, emberebbé
Nem tisztulok sötét eged alatt.
Engem csak torzzá teszel és fonákká,
Engem csak összetörsz,
De szobrot szenvedéssel
Mégsem faragsz belőlem, Istenem.
Nekem kék szemed derült ege kell,
Örök mosolyod aranykupolája,
Őszi erdőkben halk lélekzeted:
Hogy kinyíljék szívem,
Szépségben s szeretetben - másokért,
Hogy ne kerengjek, mint a kerge állat
Veszett irammal, öntudatlanul
Önzésem és nyomorúságom
Őrült köreiben.
Ha azt akarod, hogy dícsérjelek
Szárnyaló énekkel, én Istenem:
Adj enyhülést, ne próbálj engemet!

SÍK SÁNDOR

A KERESZTÚTON

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.
Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.
Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.
Szegecszűz a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.
Szegecszűz csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.
A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.
Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,
Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.
Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,
Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!
Ruhácskáit szőtte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta...!
Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végképp!
Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű kereszttel.
Nézi, nézi, fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.
Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony.
Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztjét.
Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelöl a tizenkét apostol,
Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.
Ott piheg a sok máj szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!
Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

SÍK SÁNDOR

XI. STÁCIÓ

Áll a Kereszt az ég alatt,
A föld felett.
Tajtéket ver lába körül
A gyűlölet.
Alul halálos gyűlölet,
Fölül halotti csend.
Föld kiveti, s be nem veszi
Az ég sem odafent.
Ember Fia, Ember Fia,
Egyedül vagy a pusztá végtelenben!
- Én Istenem, én Istenem,
Miért hagytál el engem?

Egyedül lenni: emberek között
Elátkozott,
Egyedül lenni: az Isten előtt
Elkárhozott,
Egyedül lenni: önmagadnak is
Csak undora, -
Hát ezt is, ezt is megtapasztalod,
Ember Fia!

Ha fáradt, mint a holttetem
Szíved s velőd,
S egy vérszegényke gondolatra sincs
Immár erőd,
Önmegvetésbe s unalomba fúl
A küzdelem,
És elúzni a déli döghalált
Reménytelen:

Alvadt szívedben a kétségbeesés
Fel-fellobog,
Elterülnél a földön: nincs tovább!
És: nem vagyok!
Imádkoznál, de szívtelen imád
Csak káromol,
Szólítanád az irgalmas halált
És nincs sehol:

Akkor lassan elkezdted sejteni,
Talán-talán,
Mit láthatott csütörtök éjjelén
A Getszemán:
Ki az, kit a Krisztus verejtéke
Meg nem hatott:
Az akaratot, amely nem a te
Akaratod.

Kiáltanál az értő ég felé,
De nincsen ég:
Felissza fúló sikolyod lehet
A semmiség, -
Akkor tudod meg, hogy mi a Kereszt
És ki az Úr,
A nagy kereszten, ha mellette függsz
Áldozatul.

Az áldozatban ott megoldatik
Minden titok:
Ott, akkor Isten, a nagy Hallgató
Felelni fog.
Ott, akkor: "Istenem, én Istenem!" -
Kiálthatom.
Ott, akkor, Benne még magamat is
Mégválthatom.

HATODNAPON

Ha én egyszer Isten volnék így szólnék hatodnapon:
teremtsünk embert saját képünkre és hasonlatosságunkra.

Ugyanezért esőt bocsátanék a föld porára
sarat szereznék így és abból
emberi formát gyúrnék valamint
lelket lehelnék beléje végül —
elnevezném Ádámnak
s néki adnám a Paradicsomot — laknia.

Majdan álmod bocsátanék eme Ádámra
kimetszeném egy oldalbordáját
s ezen bordát sárba göngyölvén
formálnék e sárból nem embert
ellenben asszonyt formálnék belőle
s nem lehelnék beléje lelket
— feledékeny Isten aki volnék.
Mindazonáltal Ádámnak adnám eme szép formát,
az asszonyt, akit Évának neveznék.

S növelnék nekik örömükre s élvezetükre
borízú almafákat, töméntelen almafákat,
ám egyiknek gyümölcsétől tiltanám
az embert meg az asszonyát.
S ezt a fát és gyümölcsét tiltott fának
és tiltott gyümölcsnek nevezném.
Ám bocsátanék szívükbe állhatatlanságot
valamint engedetlenséget is elméjükbe
hogy áthágván a parancsot
éljenek a tilalmas gyümölccsel.
s ezen tettüket bűnnek nevezném el.

Ezen bűnükért pedig
igazságot — tehát büntetést osztván —
kiűzném az embert meg az asszonyt a Paradicsomból
— mellékbüntetésként.
Ugyancsak mellékbüntetésként reájuk szabnám
hogy arcuk verejtékével keressék kenyerüket
s halálnak halálával haljanak,
úgy ők, mint késő unokáik, az idők végezetéig.

Főbüntetésként pedig arra itélném ezen Ádámot,
hogy míg csak él, halála órájáig
azt az elvesztett oldalbordát keresse mindhiába —
valamint késő fiai is mindhiába.
Az asszonyt pedig főbüntetésként
tudatlansággal jutalmaznám, hogy halála órájáig,
míg csak él, még késő leányaiban se sejtse
— honnét is vétetett?
Orcámat pedig minden időkre elfordítanám
tükrömtől, hogy ne lássam többé képmásomat,
melynek hasonlatosságára embert teremtettem egykoron
— Ilyen Isten volnék.

SZABÓ LŐRINCZ

FÉNY

Sötét fényszórók: szemeim az eget
lengő csóvákkal ostromolják.

Föl, föl! Lent mennyi a teher, a rom!

Csík, sáv: fent suhan a fénytorony
s évezredek mérik a hosszát.

Fény, fény, sugarak! Fények vagyunk
mind: isten lelke, öröm, remény.

Óh szállni, lobogva a föld felett!

A rettenetes életet,
az örömet akarom én.

Óh élni! Szemeim sóvár tüze

a felső végtelenbe szánt:

láng habzik mindenütt: zene, szín:

az anyag titkos ablakain

az lüktet ki-be, az égi láng,

a vágy, amit én fénynek nevezek

és szentléleknek a hívő:

ő táncol bennem, ő rohan,

hasadó bimbóban az ő ereje van,

kovában, acélban is ő:

ő öntözi, belül, az anyagot,

szomja éget, éhe habzsol,

zsinórra fűzi a csillagokat,

indul s egy szivdobbanás alatt

új világokba kapcsol.

Ő vagyok én, a képzelet:

ki törhet ellenem?

Az isten karja nyúl felém,

s ha robbanó sugarakkal az ég tetején

kószál földi szemem,

fekete nyomoromat vakító

tűzharsonákkal törve át

tízezer Nap küldi az azúr

bástyákról hozzám válaszul

testvéri himnuszát.

SZÉP ERNŐ

JÉZUS KRISZTUS

Emberek istene,
Istenek embere,
Te lehajtott fejű,
Megszegezett kezű,
Lecsukódott szemű,
Te megfagyott ajkú,
Te kihaladt szívű,
Te örökre vérző,
Útszél elhagyottja,
Mezítelen testű,
Hófehér szemérmes.
Tavasszal lombtalan,
Nyáron napon égő,
Te ősszel megázó,
Te télen megfázó,
Szélben takaratlan,
Viharban búvatlan.
Te nappal életlen,
Éjszaka fekvetlen.
Özvegyek karója,
Leülő koldúsnak
Támasztó párnája,
Minden úttalannak
Útmutató fája.
Gyermekek rokona,
Véneknek pajtása,
Vándoroknak botja,
Bohóknak tútora,
Pásztorok vezére,
Juhok gyapjújából
Tövist válogató,
Szamár hosszú hátát
Végig símogató.
Jajnak trombitája,
Sóhajnak vonója,
Némának ekhója,
Könnyeknek kendője,
Éhes vendéglője,
Bénának fürdője,
Esettnek mentője,
Vakoknak gyertyája,
Poklosok barátja,
Halálnak doktora,
Mindenki testvére,
Egyetlen magános.

Te másról beszélő,
Te tengerre lépő,
Te egekre néző.
A kínoknak grófja,
Herczegek hercege,
Királyok királya.
Szegények szegénye,
Harmincz ezüst érő,
Harminczhárom éves.
Te felhőbe szálló,
Te mennyekben járó,
Tejúton sétáló,
Fényességben álló,
Szivárványra dülő,
Te angyalt tanító,
Te bárányt vezető,
Galambnak gazdája,
Kelet majorosa,
Nyugat bíborosa,
Csillagok csillaga,
Örök trónörökös,
Örökös boldogság.

TÓTH ÁRPÁD

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

Állok az ablak mellett éjszaka,
S a mérhetetlen messzeségen át
Szemembe gyűjtöm össze egy szelíd
Távol csillag remegő sugarát.
Billió mérföldekről jött e fény,
Jött a jeges, fekete és kopár
Terek sötétjén lankadatlanul,
S ki tudja, mennyi ezredéve már.
Egy égi üzenet, mely végre most
Hozzám talált, s szememben célhoz ért,
S boldogan hal meg, amíg rácsukom
Fáradt pillám koporsófedelét.
Tanultam én, hogy általszűrve a
Tudósok finom kristályműszerén,
Bús földünkkel s bús testemmel rokon
Elemekről ad hírt az égi fény.
Magamba zárom, véremmé iszom,
És csöndben és tűnődve figyelem,
Mily ős bűt zokog a vérnek a fény,
Földnek az ég, elemnek az elem?
Tán fáj a csillagoknak a magány,
A térbe szétszórt milljom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jégen, éjen s messziségen át?
Ó, csillag, mit sírsz! Messzebb te se vagy,
Mint egymástól itt a földi szivek!
A Sziriusz van tőlem távolabb
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?
Ó, jaj, barátság, és jaj, szerelem!
Ó, jaj, az út lélektől lélekig!
Küldözzük a szem csüggedt sugarát,
S köztünk a roppant, jeges úr lakik!

TÓTH ÁRPÁD

TETEMREHÍVÁS

Olykor a bíbor alkonyatban
Elnehezedik a szívem -
Felnézek a nagy, csuda égre,
És látást látok, úgy hiszem.
Boldogtalan fantáziámnak
Úgy rémlik, a felhők felett
Azért a csönd: meghalt az Isten,
És ravatalra tétetett.
Fejénél roppant arany lángok,
Antares s Orion ragyog,
Körüle térdre rogyva sírnak
Az árván maradt angyalok.
Valaki megölte az Istent,
És fekszik némán és hanyatt;
S reszketve a gazdátlan úrnek
Lakói hozzá bolyganak.
Jönnek a sárga Hold-lakók és
A Mars bölcs óriásai,
Saturnus-népek hat szivükkel
S Vénusz szírom-leányai.
És olykor egy-egy emberlélek,
A gennyes Földnek hirnöke
Jön, és láttára szerterezzen
A gyászolók kövült köre.
Ilyenkor egy nagy csöpp isten-vér
Az alvadt sebből fölfakad,
Legördül lassan, s átzuhogja
A végtelen világokat.
Egy nagy csöpp, bús, meleg isten-vér -
S a földön bíbor alkonyat
Gyúl tőle a sötét hegyek közt -
S én fölemelem arcomat,
És úgy érzem, e fájó arcnak
Nem lehet többé mosolya,
Mert ember vagyok én is, én is,
Az isten véres gyilkosa...

TÓTH ÁRPÁD

ÚJ TAVASZIG VAGY A HALÁLIG

Új-Tátrafüred

Most, hogy megint útfélre estem,
Eltűnődöm e téli esten,
Mi volt az élet, uramisten?

Mi volt? ez volt: sok fénytelenység,
Fakó robot és kénytelenység,
Száz bús határ reménytelenység.

Borult egek kevés azúrral,
Koldus pajtáság pár nagy úrral,
Pár ájult nóta, tépett húrral.

Egy-két vad mámor nyoszolyája,
Egy-két asszony jó, meleg szája; -
Volt, nincs. Csöndes a szívem tája.

Most itt ülök, roppant hegyek közt,
Betegen a többi beteg közt,
Múltnak háttal, halállal szemközt.

Lesz-e másképp? várjam? ne várjam?
Lassan szétszéled a homályban
Bitang jószágom, kedvem, vágyam.

Nyomukban, mint fekete bundás,
Begyűrt süvegű öreg kondás,
Hallgatva ballag a lemondás.

S mégis, a csönd-paplanú télben,
Nagy nyugalom évadját élem -
Érzem, az Isten gondol vélem.

Mint a bokrok setét bogyókkal,
A hó alatt zamatozókkal,
Megrakva szívem hűvös jókkal.

Hogy mire jókkal, majd megválnak,
Mire a hó gypja lemállik,
Új tavaszig vagy a halálig.

Fekszem megadva, békén, resten,
S néz rám, át a végtelen esten,
Tűnődve sorsomon, az Isten.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A HARMADIK..

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért mégegyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! - nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet!
Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A KÖNYVEK KÖNYVÉNEK CSODÁLATA

Legyőzhetetlen!
Égi dimenziók, örök arányok
Isten diktálta, ember-írta Könyve!
Küzdünk ellened porszemek, parányok...
taposunk vérbe, sárba, könnybe,
és nem bírunk veled.
Te élsz korok felett és föld felett.

Tavaszból ősze fordul a világ.
Lombjuk hullatják óriási fák.
Az emberiség évezredes tölgye
lassan libegve ejteget a földre
életeket és népeket.
te élsz népek felett és lét felett.

Kezembe veszek,
és álmélnodva csuda-áhitat
száll a szívemre.
Így olvasta fakó irásodat
Ágoston egyszer... így a reformátor...
S hol egy ezüstszem századok porából?

Eleven-új vagy, s diadalmas-frissen
Szólsz a szívemhez, mintha énnekem
Íratott volna mai nap az Isten.
Úgy változunk mi emberek.
Az apák mások és a fiak mások.
Ma nagyok vagyunk, holnap porszemek,
ma törpe senkik, holnap óriások.
Azt hisszük, még a kelő napba nézünk,
De orvul, észrevétlen este lett.
Te élsz múlás és változás felett.

Hol, aki téged legyőzött,
tér, idő, ember - akárki?...
Hát azok ezreit,
lehet-e megszámlálni, belátni,
akiken te vettél diadalt?
Legyőzött lelkemen
győztesen Te zendítetted ezt a dalt.
A Te győzelmed a békém.
A Te diadalod az életem.
Kezembe veszek hívő áhítattal,
s hatalmad hirdetem.

Te élsz korok felett és föld felett
Te élsz népek felett és lét felett.
Mindenre, amit kérdezve kerestem,
Te győzhetetlen,
Te vagy a diadalmas felelet.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A LEGNEHEZEBB KÉRÉS

"Legyen meg a Te akaratod!"
Ha elkerülnek gondok, bánatok,
Könnyű kimondani. De ha nehéz
Órák jönnek, s az öröm ködbe vész?
Ha a szív vérzik, a lélek zokog,
Ha éjszakának tűnnek nappalok,
Eltördelni mégis a mondatot,
Hogy "legyen meg a te akaratod!"?

Inkább sikoltanék: "Atyám, ne, ne!
Miért kell ennek így történnie?!"
Szívem keserű lázadásba jut,
Ha érthetetlen előtte az út.
Sírva tesz fel kínzó kérdéseket:
"Én Istenem, hát ez a szeretet?!"

Aztán elcsitul: "Bocsáss meg, Atyám!"
Te szeretsz engem híven, igazán.
Kínban vergődő szívvel is tudom:
Te vezetsz engem a legjobb úton.
Ellenemre is véghezviheted,
De szívem attól nem lesz csendesebb.
Taníts meg hát szívből kiáltani
Ne csak szájjal, de szívvel mondani:
"Ahogy te akarsz, ne ahogy én!"
A békesség csak így lesz az enyém.

Lehet az út tövisek, meredek,
Amerre vezetsz, bátran mehetek.
S mindennapi kérésem az marad:
"Add, hogy csupán Téged kívánjalak!"

"Legyen akaratod", ha nap nevet.
"Legyen akaratod", ha éj temet.
Legyen most és mindörökké! Igen!
Fogd meg a kezem, fogadd el a szívem!
Ha utam célját el is takarod:
Hiszek! Legyen, ahogy Te akarsz!

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A NÉMA VÁD

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Rajt szívet-tépő, szelíd fájdalom.
A várost nézi... és Őt nézem én
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt-csendesen
szobám falán... s az életem felett.
Sokszor szíven talált a néma vád,
s hitetlenül harcoltam ellene.
»Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
De a szakadt húr felujjong-e még,
ha fájó könnyed reápergeted?
Könnyed nyomán megzendül-e megint
a magasságokat mérő zene?«
Sokszor szíven talált a néma vád.
»Tudom, Uram, hogy másképp kellene.«
Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc,
Te, aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a nagyheti éjszakán
feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sírtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyújtott kezem.
Micsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet!
És most leroskaszt az a néma vád.
Én, én szereztem ilyen sebeket!
Hisz a Te kezéd győzelmet kínált,
új, zengőbb húrt a régi, nyítt helyett.
Nem vettem észre. Meg se láttalak,
és újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz!
Ó, az a város! És ó, az a szív!
Néz, néz szomorú váddal a szemed.
És lábaidhoz összetörve hull
Te megsiratott Jeruzsálemed.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A WITTENBERGI OLTÁRKÉP ELŐTT

Turisták belépnek, kimennek...
Századok belépnek, kimennek...
Szép ősi templom, wittenbergi.
Új meg új gyülekezet zengi
dicséretét az Úristenek.
Messziről jött magyar zarándok,
áhítattal én is megállok.
Kőbe, színekbe dermedt zsoldárt,
gót íveket és szárnyasoltárt
csendesesen, sorra megcsodálok.
Szószéken áll a reformátor,
s valamit számonkér a mától.
Gyülekezete vele szemben
szavát issza, figyeli csendben.
Tartása, arca nyugodt, bátor.
Középen általszegezetten
Krisztus, a megváltó kereszten.
Luthernek Biblián a balja,
és jobbkeze, kinyújtott karja
Krisztusra mutat ihletetten.
Fénylik, ragyog a szárnyasoltár.
Ez vagy, Luther Márton! Ez voltál!
Ha így festett le jóbarátod,
így ismert, így hallott, így látott.
Krisztust hirdetted. Róla szóltál.
Századok belépnek, kimennek.
Múlt ad helyet ifjú jelennek.
Forrongó újban, mindig másban,
ezer meg ezer változásban
te megmaradsz mindig ilyennek.
Századok belépnek, kimennek,
te megmaradsz mindig ilyennek,
ugyanannak és soha másnak,
örök Krisztusra-mutatásnak.
Hirdetted jövőnek, jelennek,
mának holnapnak... jöhet más kor...
néha korszerűtlennek látszol
ezzel az örök mozdulattal.
De minket más ma sem vigasztal.
Te így vagy ma is – reformátor.

TÜRMEZEI ERZSÉBET

AKI HELYETT A KRISZTUS VÉREZETT

Emlékszem: Kemény bilincsbe verten,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte el lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál: Oly mindegy. Csak nagynéha lázadt
valami bennem. Életvágó talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán...

Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámsonkarokkal! Ki a fényre! ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
'Jöjj! Jöjj Barabás!' - Nem! Nem akarok!

'Barabás!' Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborrá meredt
minden tagom... egy érdes hang: 'Barabás,
szabad lettél. Le a bilincseket!'

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bősztömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...

S ott állt egy ember: nagy, szűrő tövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!

Gyöngé, törékeny. Vad lelkemmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?

Valaki szól: 'A Názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabás helyett.'

Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejtethetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
láttán kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsó vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász hegyéről én is.
- S ölbe vettem egy síró gyermeket...

Megsimogattam... lázadó kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklalt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota utján a kereszt alatt.

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át életem.
- Napfény gyanánt ez tündököl felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

'Ki az? Ki zörget?' - kérdik majd.
'Barabás,
aki helyett a Krisztus vérezett.'
S kitárják akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.

TÜRMEZEI ERZSÉBET

ÁMON, AZ ÁCS

Két szálfát hoztak Ámon udvarára
és szólt a főpap: „Ámon, jól figyelj:
Kereszt legyen. Ne félj! Meglesz az ára.
Durva, nehéz... Ne faragj rajt' sokat.
Sürgős.” És Ámon munkához fogott.
Fejszecsapások hullottak a fára.
Akkor hajnalodott.
Felkelt az asszony is, a gyermek is.
„Édesapám, milyen két furcsa fa.
Mi lesz belőle?” „Eriggy Salomé,
ne is kérdezd!” – döbben föl az apa
Kis Salomé vidáman elszalad.
Milyen erős a nemrég béna láb!
De jó is volt Jézushoz vinni őt,
követve szívük halk sugallatát.
Csodálatos volt az a pillanat!
Ámon dolgozik. Készül a kereszt.
Nehéz a szíve. Ki is hordja majd?
Valami gyilkos, lator, lázadó
nyomorult emberteste függ le rajt.
Akárkié, annak nem hirdetett
bocsánatot szelíd Názáreti,
mint őneki.
A kis Salomé sírva jó megint:
„Édesapám, ne ácsold azt a fát,
valami úgy fáj a szívem körül.”
Ámon, az ács, verejtéket törül.
És két pribék cipeli már tova.
„Hová, emberek? Csak azt, hogy hova
kinek? Szóljatok! Két kérges kezem
keresztet, mást mindennap annyit
ácsolt,
de soha semmit ilyen nehezen!”
„Eh, valami hamis próféta volt.
Jézus. Hiszen hallhattad a nevét.
Nem emlékszel rá?” „Jaj! emlékezem.”
„Ámon, vidd már a pénzt. Kell a kereszt.
Durva, nehéz. Éppen jó lesz neki.
Ha igazán Isten fia, ne félj,
majd leszáll róla a Názáreti.
Őrajta lesz, nem a te válladon.”
Ámon csak áll, csak áll, s két szót dadog
szüntelenen: „Nem adom. Nem adom.”
„Megvettük, Ámon. Mi közünk veled?
Ácsolhatsz egyet önmagadnak is.
Ma az ács fia, holnap meg az ács.”
„Nem, nagyurak, kérlek, ma engemet.

Énrám sújtson le ostor, kalapács!
Ártatlan Ő. Annyit vétkeztem én.
A gyermekemet gyógyította meg!
Ha vért akartok, itt van az enyém!”
„Elég volt, Ámon. Vidd a pénzedet.”
Kavargó, lármás, gyülevész menet.
Látni akarnak, egymáson taposnak.
„Ni hogy' vérzik! Ni már megint verik!
Odanézzetek, már megint leroskad!”
Ki hederítne rá, hogy valaki
ott tördeli kezét a vad menetben:
„Nem az övé! Az enyém, az enyém!
Nekem adjátok! Az az én kereszttem!”
Csak másnap reggel vetődik haza.
Semmit se szól, semmit se kérd az
asszony.
A nagy kereszt ott állt a Golgotán
s ő fenn maradt, hogy álmatlan
virrasszon,
és faggassa a kereszt titkait,
a nagy keresztét... hiszen az övé volt...
ő ácsolta... Virrasztott végtelen,
míg el nem kezdett pirkadni az égbolt.
Most hazajött. Az asszony is remeg.
Egymásra néznek; sír bennük a bánat.
Szívükbe hasít az a kacagó,
boldog gyermekhang. Szegény Salomé,
szegény, ó mit se sejt. „Édesapám,
álmomba' láttam ám édesapámat!
Ékes királyi széket faragott
két nagy-nagy fábul. S az Úr Jézus ráült.
Koronája volt. De egész olyan volt,
mint mikor meggyógyította a lábom.
Fényes angyalok álltak körülötte
és uralkodott az egész világon.
Édesapám, úgy-e gyönyörű álom?”
Ámon sötét szeme látóra tágul:
„Királyi széket... faragtam neki...
és uralkodik az egész világon?
Királyi szék lesz véres keresztfábul...
A te váltságod az Ő vére, Ámon.
Igen, kis Salomé, egyetlen lányom,
gyönyörű álmod volt: próféta-álom!”

TÚRMEZEI ERZSÉBET

AZ A HÁROM ÉV...

Elmúlt. Hirtelen, mint a többi mind.
Alig jött, és tovasuhant megint.
Év lett volna? Vagy tűnő pillanat?
Mennyi mindenre nem telt, nem maradt.
Rá se értek virággá fesleni
lelkem bimbóban alvó tervei.
Régi adósságok roskasztanak,
mert olyan rövid volt a perc, a nap.
De mélyen egy felismerés sikolt:
Mesterednek csak három éve volt!

És elég volt, és mégse volt kevés.
Tengernyi kín fogadta, szenvedés.
Az elveszett világ váltságra várt.
Milliók hordtak görnyesztő igát.
S ő rövid három földi év után
azt mondhatta: "Elvégeztem, Atyám!"
Abból a három évből lett nekem
szabadulásom, békém, életem,
s aki él, azóta abból él.
Századok tűnnek, mint hulló levél...
De megoldás örökre az marad,
mit Ő elvégzett három év alatt.

Míg három évnek titkát vallatom,
s tűnő évek zenéjét hallgatom,
új évem imádkozva, csendesen
abba az isteni kézbe teszem,
mint valamikor rég egy kisgyerek
az ezreknek elég öt kenyeret
fenn a hegyen kezébe tette le.
S boldog csoda történik vele:
pillanata nem pillanatot ér!
Lesz belőle áldott csodakenyér!
Minden perce, morzsája viszi szét
három év erejének jóízét.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

ECCE HOMO

(Munkácsy képéhez)

A rónaságon bús böjti szelek
Zúgása zengi: Krisztus közeleg,
Ma is, mint rég a szent Sion felé,
Romlástól népét, hogy megmentené,
S a bűneimmel együtt lép elébe,
Munkácsy zordon Ecce homo képe.

Oszlopos tornác közepén állván
Bíborköntösben, mereven, márvány-
szoborként - kezében kormánypálca
szerepét leveles nádszál játssza -
Tomboló viharban gránitsziklaszál:
Bősz, dühtengerárban Jézus Krisztus áll.

Révedező szeme messzire néz,
Homlokán a töviskorona kész.
Gyógyító két keze kötözve csüng.
- Borzadva fordul el tekintetünk
E képtelen képtől, hogy Isten Fia
Szívének értünk mit kell hordania.

Szitokra nyílt tömegnyi kerge száj
Hazug beszédje mind feléje száll,
A szent és tiszta Megváltó felé.
De Ő csak áll. Isten Így rendelé:
Megostoroztatik, megcsúfoltatik,
Pogány helytartó kezébe adatik.

Pilátust nézd! Ruhája római.
Tekintete? Megalkuvó mai.
A képen ott áll Jézus oldalán.
Mégvédné. De bajba jutna talán.
Ecce homo! Királyotok! Vigyétek!
Mosom kezem. Nem terhel semmi vétek.

Krisztus csak áll. A tömeg háborog,
"Feszítsd meg őt" - kiáltja száz torok.
Öklök lódulnak levegőbe fel,
- Magdolna már az Úrhoz esdekel,
És Mária némán, halotthalványan
Ott roskadozz az apostol karjában.

TÜRMEZEI ERZSÉBET

KÉT HANG A TÉLBEN

Szürke, februárvégi ég alatt
Rügyet sóhajtok, enyhe sugarat,
Míg a csikorgó, mély hóban megyek,
S dermedten fehérlenek a hegyek.
„Csak hidd!” – csicsergi árva kis madár.
De varjú ül a fán,
És csúfolódva, búgva mondja: „Kár!”

Szívemre téli, bús döbbenet ül.
Nem is tudom már, kívül vagy belül?
Hiszen lelkem zúzmarás ágain
Ugyanígy szólnak a madaraim!
„Csak hidd!” - csapong a zengő, könnyű dallam
Csicsergő vigasza,
De „Kár!” – bújja rá feketén a varjam.

„Csak hidd!” – a béke mégis béke lesz!
„Kár! Kár!” – hogyha csak koporsót szegez...
„Csak hidd!” – a testvér testvérré talál!
„Kár!” – itt testvérré egy tesz: a halál!
„Csak hidd!” – megtérést szül a fájdalom,
újuló életet!
„Kár!” – mindenütt haláltánc, vigalom!

Jaj, minden szívre odaszállanak
Feketeszárnyú, sötét madarak?
„Csak hidd!” – és építeni akarunk...
„Kár! Kár!” – alél és ernyed karunk...
„Csak hidd!” – tisztítunk áldott magvakat,
drága vetnivalót,
„Kár! Kár!” – Minek? – sóhajtjuk roskatag.

De varjak, mi nem adtuk meg magunk!
Mi a másik madár pártján vagyunk!
Félénk, kicsiny... de egy meleg sugár
Holnap talán megbátorítja már.
„Csak hidd!” – csendül a tiszta hang megint.
Fagyos a föld,
De könnyes szemünk Ég felé tekint!

TÚRMEZEI ERZSÉBET

NAPI-PARANCSOK

Napi-parancsod minden reggel várom,
s minden reggel elhangzik mind a három:
"Jöjjetek!" "Maradjatok!" MENJETEK!"
Hangodra boldogan figyelhetek.
"Jöjjetek hozzám!" Indulhatok újra.
Szíved, kincsesházad kitárt kapuja
minden nap vár, be sem zárhatja semmi.
Indulhatok áldást és erőt venni,
minden nap új erőt és új kegyelmet.
közelebb hozzád! Mind mélyebbre benned!
S a másik parancs? "Maradjatok bennem!"?
Boldogság annak is eleget tennem:
beléd rejtőzni, megmaradni nálad,
érezni, hogy Lelked lelkembe árad,
hogymár nem én, Te vagy a szóban, tettben,
titokzatosan veled egyé lettem:
Te énbennem és én Krisztusom, benned!
Csodálni, áldani örök kegyelmed!
De a harmadik parancs: "Menjetekek!"?
Hiszen ha veled egyé lehetek,
indulni kell, menni, minden nap újra,
mint követed, szereteted tanúja!
Indulni kell, ahová küldesz engem,
a Te száddá, a Te kezeddé lennem!
Amerre seb sajog és ínség éget,
vinni szereteted és békességed!
Annyi a békétlen és beteg!
"Jöjjetek!" "Maradjatok!" "Menjetekek!"
Három napi-parancsod hallhatom
minden új reggel, minden új napon.
Segítsd, Vezérem, gyenge katonádat,
teljesíteni mindig mind a hármat!
KÖVESS ENGEM!

TÚRMEZEI ERZSÉBET

NEM EJT HIBÁT!

Ha különösnek, rejtelmesnek
látszanak Isten útjai,
ha gondok ösvényébe vesznek
szívem legdrágább vágyai,
ha borúsán búcsúzni készül
a nap, amely csak gyötrelmet ad...
egyben békülhetek meg végül:
hogyan Isten sosem ejt hibát.
Ha tervei igen magasak,
s irgalma kútja túl mély nekem...
ha a támaszok mind inognak,
ha nincs erő, nincs türelem,
s tekintetem seholy célt nem lát
vaksötét, könnyes éjen át...
egy szikrácska hit vallja mégis,
hogyan Isten sosem ejt hibát.

És ha szívem megoldatlan
kérdéseknek betege lett,
mert elkezd kételkedni abban,
hogyan Isten útja szeretet...
minden elfáradt sóvárgásom
békén kezébe tehetem,
s eluttoghatom könnyek közt is:
Ő nem ejt hibát sohasem.

Azért csend szívem! Engedd múlni
a földi múltó életet!
Majd a fényben látni, ámulni
kezdés: Ő mindig jól vezetett!
Ha a legdrágábbat kívánja,
a legsötétebb éjen át
menekülj a bizonyosságba,
hogyan Isten sosem ejt hibát!

TÜRMEZEI ERZSÉBET

TÖVISES ÚT

A Gecsemáné kertből
A Golgothára fel
Kis ösvény tart, s a lelkem
Ma arról énekel.
E keskeny út a mennybe visz
De sok rajta a zord tövis.

Mert szánt és szeretett minket:
A Mester arra ment,
S hogy bűnben el ne vesszünk,
Ott vérzett Ő, a szent.
E keskeny út a mennybe visz,
De sok rajta a zord tövis.

Óh, égi szeretet mélye!
Úgy látta, elveszünk.
A kihulló drága vére
Lett üdvünk, életünk.
E keskeny út a mennybe visz,
De sok rajta a zord tövis.

Óh, menj a szent keresztfához
Te bűnös, elveszett!
Ott békét adnak néked
A vérző mély sebek
E keskeny út a mennybe visz,
De sok rajta a zord tövis.

És ajkad énekre nyílik,
Új ének: áldva kél,
Fenn zengik égi seregek
A Bárány székinél,
Ki mindent ím elvégezett,
Ment az úton és vérezett

Liander C. C. után

TÚRMEZEI ERZSÉBET

TUDSZ-E VALAMI JÓT?

Kérdést őrizgetek szívemben.
Kérdője rég elköltözött.
De milliók szomjúsága, reményes
rejtőzik tréfás kérdése mögött.
Mert olyan emberi jóhírré várni!
Derűs mosollyal egyet tudakolt,
ha beléptem: „Tudsz-e valami jót?
Mert ha nem, hát találj ki!”
Tudtam valami jót. Kitalálni se kellett.
Betegágya, halálos ágya mellett
az a jó hír volt az erő, a béke,
utolsó, boldog menedéke,
szenvedést beragyogó, drága cél,
örökké új örömhír: Jézus él!
„Tudsz-e valami jót?” - visszahangzik
egyre benne.
Tudok! Azóta sem kell
bús bajpostának lennem,
fénytelen szeműek közt fénytelen
szívvel mennem.
Örömondó lehetek énekkal, tettel, szóval,
jóhírré szomjazókat itatva örök jóval,
szeretni és szolgálni szent, új erőt adóval,
bánatot oszlatóval, szívet vigasztalóval!
Évek hulló levelét úzheti szél.
Örök tavaszi jóhír énekel a szívemben
Diadalmasan, frissen: Jézus él!

VÁCI MIHÁLY

MONDD KEDVESEM, MILYEN A TENGER?

Levél feleségemhez, Leningrádba, 1961. júl.

Mondd, Kedvesem, milyen
milyen a tenger?
E parttalan zokogás, mely térdet,
ölet sosem lel.
Milyen a part, hol most lányomod
kagylóhéj-sora mélyed,
ha elindulsz a végtelenbe, mely lassan
megtelik már Tevéled.
Mondd, Kedvesem, milyen a tenger,
és milyen ott a szél
hízélgése, milyen ott a magány:
szomorú ott az éj,
ha egyedül fuldokolsz a szíveddel,
és milyen ott a sírás?
Vágyik-e, ó, hova vágyik onnan az ember,
s ha jön, honnan jön érte hívás?
A szomorúság szalmavirága milyen, s a bánat
lőttszárnyú madarának
milyen idomító nevet s milyen hessentő
kereplőket találtak?
Hogy mondják ott, ha fáj, - hogy panaszzolják
a karba-ölbe bújva: - félek!
Milyen igazolvánnyal bújkál ott a magány, ahol
oly szorosak az ölelések?
Mondd, Kedvesem, ahol a tengernek, a fénynek,
a hitnek nincs határa,
a végtelen partjain gondolnak-e a bennük fogant,
félve kihordott halálra?
Nem atomrobajok dühére, csak az észrevétlen
kis fulladásra, mely magányos,
botló szívünket felveszi ölébe egy éjjel, a közösség
hiába ölel szerelmesen magához.
Ne hozz nekem képet a kombinátok
csodálatos lélegzetéről,
ne hozz statisztikát! s ne részegedj a kibernetikus
szörnyek vibráló ihletétől!
A tenger partjaira menj: - a fény, idő,
az emberi lélek
ostromló háborgásaiban fuldokolva a jövő
eszméletére ébredj:
milyen lesz gyönyörű léptű utódunk, ha majd
falánk éheit legyőzi rendre,
milyen csillagokra néz, milyen halált fél,
mi bontja küzdelemre
kitárult szárnyait, - ha nem köti gyáva kín,
sok állati szükséglet,
- milyen szél emeli, s merre emelkedik
a súlytalanság állapotában a lélek?!

WASS ALBERT

VIZEK FELETT

Ó Istenem, de könnyű volna
az élet-terhek hordozása,
ha tudnám azt, hogy minden könnyem
Valakinek a mosolygása.
Ha tudnám azt, hogy minden álmom,
amit az élet szétzilál,
Valakinek valóra vál',
és lelkem minden barázdája,
amit a sors naphosszat árkol:
neki lenne a boldogsága.
Ha tudnám azt, hogy amíg bírom,
minden ütést érette adnak.
Lélekölő fekete éjek
az Ő álmain virrasztgatnak,
minden derékba tört reményem,
őrlése száz malomkeréknek:
minden, amit csak reám mérnek:
simogatás egy Sorstestvérnek.
Mint tenger-őr elnéznék messze,
csalnám a vihart magam ellen,
vigyáznék: az Ő vitorlája
mindig fehérén lengedezzen,
s ahova akar, oda menjen.
Ó Istenem, de szép is volna:
így őrködni valakiért
vizek felett az őrtoronyba'.

ÉNEK A TEREMTÉSRŐL

Amikor Isten a világot szülte,
a mindenség az ujjára fagyott.
Hogy a föld, hogy a víz fölmelegülne,
följűk gyújtotta fönn a Napot.
Recsegték a jegek,
amint a tűz-gyerek
fölfele tört.
S éledt a föld.
A lánggömb kék útján végiggyurult,
aztán a tükröző mélységbe hullt:
habokra ráhajolt,
szikrázva fuldokolt,
pirosan elhasadt,
mint aki sugarat
többé se hint -
de reggel visszatér az égre megint.

És ahogy a Nap a hevét kifújta,
a színekbe-bomlott világra újra
árnyék hajolt.
S fölkel a Hold.
Ujjasan elomló
éjszakai fény,
szelid helytartó
a király helyén.
Míg hajnal előtt
szunnyad a színek csokra,
fehér legyezőt
terít a habokra.
Az örök szerelmet példázza ő:
dagad és apad, de mindig visszajő.

S hogy fény legyen itt lenn
ha a Hold kiapadt:
kigyújtotta Isten
a csillagokat.
Nem-változók, aprók, kemények:
örök szeretetről beszélnek.
S ha burkot vonnak az égre a rémek:
eltűnnek, aztán megint visszatérnek.

A világ világolt élettelen.
Hiányzott mindenből az értelem.
Hogy legyen, aki épít, rombol,
ember készült hóból és koromból:
szájában édesség,
fejében fényesség,
szívében lüktet a vér
s mindegy, hogy mi neve,
boldog-e, szives-e,
kinek a kedvese:
elmege és vissza se tér.

WEÖRES SÁNDOR

JAJGATÁS

- Jeremiás Siralmai, III. 1-18. -

Én vagyok az a bizonyos ember, ki sínylődve szenved az Úr miatt,
kinek a teste kinban vonaglik az Ő haragjának vesszője alatt,
jaj, jaj,
engemet Ő sötétben, éjben és nem sugárban járatott,
kétkézzel merte el előlem vödörszám a fényt, a napot,
jaj, jaj,
ellenem fordult, ellenem fordul most is napra-nap,
megfonnyasztotta testemet, kiszárította bőrömet, mozsárban zúzza a csontjaimat,
jaj, jaj,
erődöt épített énellenem, méreggel nyalta körül a helyem,
sötét helyekre ültetett engem, mint halottat, az én Istenem,
jaj, jaj,
sziklákat görgetett az útjaimra, tüskét természetett ösvényeimen,
lesben álló oroszlán Ő és ólálkodó medve nekem,
jaj, jaj,
az útjaimat elterelte, most gyöngye vagyok, mint a gyermek
népemnek csúfja lettem, rólam gúnydalokat énekelnek,
jaj, jaj,
engemet Ő keserúséggel és kábító örömmel itat,
szakállamat porba mártja, kovakővel tördeli ki a fogaimat,
jaj, jaj,
kiáltok és sikoltok, mert imádságom hasztalan,
jaj, nem gondol énvelem az én Uram, az én Uram,
jaj, jaj - - -

WEÖRES SÁNDOR

MÁRIA SIRALMA

Nem tudtam a búról,
most a bú megölel,
halványsággal belehel.
Jaj nekem, én fiam,
égi virágszál,
igen elváltotztál,
messzire távoztál.
Iszonyú vasszegek
törik a csontodat,
facsarják izmodat,
jaj én fiam, én fiam,
feketülő vérrel
csombókos a hajad.
Az éjjel álmomban
egész kicsi voltál,
fürdettelek téged
egy nagy tekenőben.
Abban a nagy tekenőben
tükrözött az égbolt,
jaj én fiam, én fiam,
két szemed is kék volt.
Gonoszok lándzsája
szúrja át a melled,
gyere vissza, jaj én fiam,
maradj anyád mellett.
Álmomban csókoltam
apró dundi lábad,
mosolygott a csöpp szád,
jaj én fiam, én fiam,
hadd menjek utánad.
Véred bő hullása
szemeim sírása,
szép arcodnak hervadása
szívem szakadása.
Gógicsélve heverésztél
két karomba dőlve,
hullt, csak hullt a zápor könnyem
a nagy tekenőbe.
Torkom csuklik,
hörög a mellem,
jaj nekem, megfulladok,
fogjatok föl engem.
Szíved fárad,
karod is kiszárad,
éjfél tájban sötét hollók
tépázzák a vállad.
Jaj nekem, én fiam,
jaj én fiam.

WEÖRES SÁNDOR

ZSOLTÁR

Kínok árnyékaiból,
kínok árnyékaiból
szólok hozzád Istenem.
Kín mar, sujt, temet,
józan eszemet
vak veszélyben,
láncos mélyben
ne hagyd elveszítenem.

Senki sem tör káromra,
Senki sem tör káromra,
bensőm fordul ellenem,
Örök vihart ront,
nincs egy biztos pont
se mögöttem,
se fölöttem,
dög pusztít a lelkemen.

Törd meg kevélységemet,
törd meg kevélységemet,
mély megbánást adj nekem.
Nyársat nyeltem én,
derekam kemény:
mért nem szabad súlyod alatt
meghajolnom Istenem?

Száraz zokogás tipor,
Száraz zokogás tipor
és szemem könnytelen.
Utam hajlatán
Ördög les reám,
Vár nehezen:
a két kezem
tőrrel indul ellenem.

Legyen meg akaratod,
legyen meg akaratod,
ha vesznem kell, jó legyen:
tán kárkozásom
áldás lesz máson –
de ha énrám
kincset bízta,
ments meg immár, Istenem.